

572
965

1965年
第1期

1 9 6 5 0 3 5 3 0 6 0

572
70.

№ 1

სუფთა წერა

მარტო კობახიძე

ხანატი რ. მახარაძის

საუზმის შემდეგ მამამ მითხრა: მოდი, მე და შენ ბასარში წავიდეთ, სილი ვიყიდეთ. გამისარდა. მაშინვე ველიანი ფეხსაცმელები მოკეპუნე, ზალტო ჩაუციფი და ეზოში ჩამოვედით.

კვირა დღე იყო. კვირას არც სხვა მიდის სკოლაში, არც მე. კვირას მამაც სახლშია, დედაც, ჩემი უფროსი ძმაც, ბებო კი სულ შინაა.

მამა გაჩერდა ეზოში, ზალტოს საუფლო აიწია და ცანს აჭხედა, მეც ცანს აუხედე:

— ძალიან მომენატრა თოვლი, გუნდაობა მომენატრა,— ვთქვი მე.

— სედავ? — მითხრა მამამ, — მოღრუბლულია, შეიძლება მოთოვოს, მაგრამ რაკი ქარი ამოვარდა, საგუნდაო თოვლს მანაც არ დადებს.

— ცუდია ქარი, — ვთქვი მე, — ქარის ბრალია, თოვლი რომ არ მოდის.

— არაფერი, — გაიღიმა მამამ, — ჩადგება ქარი. მერე თოვლიც მოვა, ასე უთოვლოდ არ გაივლის ზამთარი...

ეზოდან რომ გამოვდიოდით, გიკა და ვინახეთ, — ჩვენსკენ მოარბოდა, ძალიან ჭეჭვიანი ზალტო ეცვა. მოკვესალმა, გამაჩუობათა და გაიქცა.

მამამ თვალის გათვლა და თქვა:

— სუფთა წერაში კი სუთიანი ბქეს, არა?

— ჰო, სუფთა წერაში სუთიანი ბქეს... ჩემთან სწავლობს გიკა.

050

— ვიცი, შენთან სწავლობს... ასე როგორ შეიძლება; კაცს სუფთა წერაში სუთიანი ჭქონდეს და ჭუჭუიანი ზალტო ეცვას?!

— შე სუფთა წერაში ოთხიანი მაქვს, მაგრამ სუფთა ზალტო მაცვია.

— არც ასე ვარკა, — წუნარად თქვა მამამ, — კარგი მამინ იქნება, სუფთა წერაშიც სუთიანი კქონდეს და სუფთადაც გეცვას.

ბაზარში ბლომად ვიეიდეთ ვაძლი, მსხალი, კიდევ ნუში, კიდევ კაკალი... თხილი არ გვიეიდა. წინა კვირას ვიეიდეთ ბევრი თხილი...

ბაზრიდან რომ ვბრუნდებოდით, გიგა და მისი მამა — მია ნიკა დავინახეთ, — უზოდან გამოდიოდნენ. გიგას ძალიან სუფთა ზალტო ეცვა.

მამამ ხელი ჩამოართვა მია ნიკასაც და გიგასაც. მია ნიკამ მეც ჩამოართვა ხელი.

— წუდან ძალიან ჭუჭუიანი ზალტო მცვა გიგას, — თქვა მამამ, — რატომ ეცვა ჭუჭუიანი ზალტო?

— მე ჩავაცვი, — მიუგო მია ნიკამ, — ძველი ზალტო ჩავაცვი, სუფთა იყო, მაგრამ მძლე გაუჭუჭუიანდა. ბუნარს ვანგრევდით. ორთქლის ღუშელი გავიუფანეთ და ბუნარი რაღად გვიინდოდა, დაზნერიოთ...

— კიდევ იმიტომ, — გაეღიმა მამას. მერე ჰკითხა, — სად მიდიხართ?

— ბაზარში მივდივარო, ხილი უნდა ვიეიდოთ, — უბასუნსა გიგამ.

ისინი ბაზარში წავიდნენ.

— ხომ შედავ, — მითხრა მამამ, — ბიჭს სუფთა წერაში სუთიანი აქვს და სუფთადაც აცვია... კარგი ბიჭია გიგა.

— ამ შეათხედში მეც მივიღებ სუთიანს, უეჭველად მივიღებ!

— აბა, შენ იცი! — თაყუყე ხელი გადამიხვა მამამ. მერე ცას აშხუდა, — ამადამ თოვლი მოვა, რავი ქარი ჩადგა...

კარგია თოვლი უინდობას არაფერი სჯობია!

ოქტომბრედებო, 1966 წლის 22 აპრილს მთელი ქვეყანა აღნიშნავს დიდი ბელადის მღაღიშერ ილიას ძე ლენინის დაბადების ოთხმოცდათხუთმეტ წლისთავს. ამ დიადი თარიღის შესახედრად, „ლილას“ რედაქცია ყოფელ ნომერში გამთაქვეუნებს მოთხრობებს ძია ლენინზე. თქვენ გაეცნობით მსოფლიოს მუსათა კლასის ბელადის ბავშვობასა და ყრმობას, მის რევოლუციურ წარსულს, როგორ ქმნიდა და როგორ აძლიერებდა იგი ჩვენს დიად ხაშობლოს—ხაბუთა კავშირს.

თქუთუბა

ნოსონ ხოძა

ალამო ხანს ვალორია, მიტია და ოლია თამაშობდნენ, მაგიდებზე ხუხულებს აგებდნენ.

— აბა, ამას შეხედეთ! — დაიძახა მიტიამ, — ხედავთ, რა სახლი წამოვქიმე! ოთხსართულიანი! შემიძლია ხუთსართულიანიც დავდგა. აი, ახლავე...

მაგრამ ამ დროს ოთანში ძიძა შემოვიდა და მიტიას უთხრა:

- მიტია, წამოდი, გენაცვალე, დაიძინე!
- არ მეძინება, — გაჯიუტდა ბიჭუნა.
- არ გეძინება, მაგრამ შენი ძილის დროა!

— აი, ხუთსართულიან სახლს დავდგამ და მერე წამოვალ.

— რომ მივიშვათ, დილამდე ითამაშებ, დაიბანოს და ლოგინში ჩაწვესო! — დედამ ასე გიბრძანა.

მიტიას თვალეები ცრემლით აევსო.

— სულ ასეა... ყველა ფეხზეა... მარტო მე უნდა დავიძინო...

— იმიტომ, რომ შენ ყველაზე უმცროსი ხარ. უმცროსები სხვებზე ადრე იძინებენ.

— ჰოდა, არ მინდა ყველაზე უმცროსი ვიყო. ვალორისთან მათამაშეთ! — სლუკუ-

ნება მიტია და ლოყაზე ცრემლები ჩამოს-
ლიოდა.

ამ დროს ვალოდიამ ხელი მაღლა ასწია
და ხმამაღლა თქვა:

— ბატონებო, სახელ-
განთქმული ინჟინერ-
ი მიტია ამერიკაში
მიიწვიეს. ამერიკელებ-
ი სთხოვენ, ასსართუ-
ლიანი სახლი აგვიშე-
ნოსო! სახელგანთქმუ-
ლი ინჟინერი მიტია
ჩვენთან ვეღარ დარჩე-
ბა, რადგან გემზე აგვი-
ანდება. ნახვამდის, მის-
ტერ მიტია! მალე და-
გვიბრუნდით!

როცა ვალოდიამ
სახელგანთქმული ინ-
ჟინერი უწოდა, მიტიას
სახე გაებადრა. ნათ-
ქვამი ძალიან მოეწონა.
ვალოდიამ რა კარგად
მოიგონა ეს ამერიკა!
ახლა მიტიას გული
აღარ დასწყდებოდა,
რომ სხუები ითამაშებ-

დნენ, ის კი— არა, მას ხომ გემზე ეჩქა-
რებოდა, ამერიკაში უნდა წასულიყო,
სათამაშოდ სადღა ეცალა.

— ღამე შვიდობისა! — თავმო-
წონენ თქვა ბიჭმა, — ხვალ დილით
დაებრუნდები ამერიკიდან და ასსარ-
თულიან სახლს თქვენც აგიშენებთ!

თარგმნა ლეილა ერატემ

ნახატი ვ. შარვაშიანი

კანბად ობონე

ჯანსუღ ჩარაჟინი

დღეობა აქვს მელაკუდას,
უქნარას და ბობოლას.
აბა, განი,
განი, განი,
დათუნია მოგორავს...
ჩონიანმა ყურცქვიტებმა
დააყარეს ქოქოლა.
აბრილდა ფარშეგანგი,
როგორც ჭიაკოკონა.
ცანგალა და გოგონა,
ცანგალა და გოგონა,
— კაი დასლი დაგიდგებათ,
თუ გაგიგოთ ბომბორამ!

ნახატი ზაპარ ზორჩხიძე

ესაოე

ბაბუ მახარაჟილი

მართლაც სსსცნლოდ
ანრესია კუდი,
არ შორდება ღიას
წაწაწინა კნუტი.
— მიავ,
— მიავ,
— მიავ—
გაიძისის მუდამ.
სულ ფერება უნდა,
სულ თამბი უნდა.
კი არ გაუჯავრდა,
ტკბილად უთხრა ღიამ:
— კაბას ვაუთოჯებ,
შენთვის არ მცადია.

ნახატი ზაპარ ლავითიანი

როგორ გავჩინოთ ბავშვი

მარია იოსელიანი

ნახატები ჯიშელ ლოლასი

იყო ბაჩო და მანო, მაგრამ მთელი ქვეყანა რომ შე-
მოგველოთ, არსად არ იყო დაჩი. უთუოდ გული თუ
მოუვიდა, რატომ მე არ უნდა ვიყოთ, და ერთ მშვენიერ
დღეს ამ ქვეყნად დაჩიც გაჩნდა.

გაუბარდა ბაჩოს და მანოს, თვითონ დაჩი კი არაფ-
რად აგდებდა: მერე რა მოხდა, თუ გავჩნდი აბა, რო-
გორ გეგონათ, მე რა, თქვენზე ნაკლები ვიყავი? არა-
ვითარი ხასმელი არ წამაკაროთ, მხოლოდ რძე მიყვარ-
სო.

— რძე კარგია, ძალიან კარგია რძე, დაჩი!—უთხ-
რა მანომ.

— უშენოდაც ვიცო, — იფიქრა დაჩიმ.

— კი იცი, დაჩი, შენ ყველაფერი იცი! — უთხრა
მანომ.

— არაფერიც არ იცის! — თქვა ბაჩომ — ჯერ არც კი
მოსულა და, უფურე შენ, რა გულზეა ეს თითის ხივრძე!
დაჩის გული მოუვიდა და არტახებიდან ბელეხის
განთავისუფლება სცადა. გული მოუვიდა მანოსაც.

— დაჩი დიდი ბიჭია! — თქვა გოგონამ.

დაჩის ესიაშოვნა, მაგრამ არ შეიმჩნია.

— არაფერი დიდი ბიჭი არაა, სულ ერთი ციდა იქ-
ნება!..

— არაფერიც! — არ აცალა მანომ, — ერთი ციდაც
არის და ხამიც, ამას გარდა, ისეთი-ლონეირია... ეე,
დაჩი ძალიან ლონეირია.

— ლონეირი არა, ის არ გინდა!

დაჩი ძალიან, ძალიან გაბრაზდა, მაგრამ ბაჩომ
მაინც თავისი არ დაიშალა:

— არ გამიფონა მე მავის ღონე.

— არ გაგიფონა შენი რას გაიფონებ, მთელი დღე
სკოლაში ხარ, ღამით კი ისე გძინავს, ფეხით რომ გათ-
რიონ, ვერ გაიგებ!

— მაგას რა, ღამით არ ხძინავს?

— არა, დაჩის ღამით სულ არ ხძინავს.

— ახალი ამბავი!

— მო, შენთვის ახალი ამბავია, მე კი დაჩი დღით
ხაიდუმლოდ მიყვება.

— წუბელიც არ ეძინა?

— არ ეძინა, არც გუშინდამ ეძინა, არც გუშინწინდამ.
გულმოსულ დაჩის ამასობაში დასძინებოდა, მაგრამ
მანომ მშვენივრად იცოდა ის ამბები, რაც ღამით თავს
გადახდა დაჩის. დაჩიმ ხაიდუმლო მხოლოდ მანოს
გაანდო. მანომ კი, რადგან საქმე საქმეზე მიდგა, თქვა:

— როცა სახლში ყველას, სულ ყველას ხძინავს,
დაჩი თავისი იშვებს არტახებს, იცვამს და მიღის.

— საინტერესოა, სად მიდის?..

— სად მიდის და... სანადიროდ.

— ყოჩაღ! — ცინის ბაჩო.

— შენ იცინი და დაჩიმ უკეთ ერთ მელას გააძირ
ტყავი, მგელსაც.

— სადა აქვს შენახული, რომ არ უთქვამს?

— მგლის ტყავი რა შესანახია!

— აბა, ვეფხვი დაეჭირა და აკენის ქვეშ გაეგო!

— დაიჭირა, — ამბობს მანო და მკვება:

— დაჩისაც ასე მჭონდა გადაწყვეტილი: დაეჭირა
ვეფხვი და მისი ტყავი აკენის ქვეშ გაეგო, მაგრამ

ვეფხვები ზომ ჩვენს ტყეებში არ ბინადრობენ. ძალიან შორს წახულა, წახულა და თვედნ როგორ გგონიათ, დაუჭერია.

რა აცინებს ამ ბაჩოს, რომ იცინის და იცინის, რატომ ვერ დაიჭერდა ვეფხვს დაჩი? აბა, დაჩი რისხე დაჩი, თუ ვეფხვს ვერ დაიჭერს?

— დაიჭერდა, დაიჭერდა, — ამბობს ბაჩო.

— დაუჭერია, ამოუდევს ილიაში და მოჰყავს. რა იქნება ახლა, ეხეც რომ დაიჭეროს ბაჩომ. თუ დაიჭერა დაიჭერა, ილიაში ამოღება და წამოყვანაც დაიჭეროს.

... ბაჩოს ხეჯერა, რომ მოჰყავს დაჩის ილიაში ამოღებული ვეფხვი, მაგრამ ევეფხვს, პატარა ვეფხვი იქნებოდაო.

— რას მიქვია პატარა ვეფხვი, პატარა ვეფხვი ცოცხა არაა? — დიდი ვეფხვი... ის კი არა და, თვითონ იმ ვეფხვს მუხლია ბოკვერები, მაგრამ დაჩის ხელი არ უხვლია, მოფრებია, გათამაშებია და დიდი, დედა ვეფხვი წამოჰყვანია.

— პატარა ვეფხვებს არ დაიჭერდა დაჩი! — ხეჯერა ბაჩოსაც.

ჩამოყავს ვეფხვი და მოდის დაჩი.

— ხალ მიგყავარო, — უთითხვს ვეფხვს, — ზოთპარკეში ზომ არ უნდა წამოყვანო?

— არაო, — უთქვამს დაჩის. — ზოთპარკეში ვეფხვები ისედაც არიან, ხახლში უნდა წამოყვანო.

— რად გინდევარო? — უთითხვს ვეფხვს.

— ტყავი უნდა გაგაძრო, შენ ძალიან ღამაში და ჩაბილი ტყავი გაქვს, აკენის ქვეშ გახაგებდა მინდაო.

შებვიწინა ვეფხვი:

— არ დამლუპო, შვილების პატრონი ვარ, შენც ზომ გყავს დედაო?

— შეყავსო, — უთქვამს დაჩის, — აბა, ძუძუს ვინ მაკუმეფხვი!

— ჰოდა, ჩემს შვილებსაც ზომ უნდათ ძუძუ, ვინ აქამისო, — ატირებულა ვეფხვი.

დაჩის გახსენებია, რომ ძუძუ უნდოდა და ისიც ატირებულა.

ვეფხვს უთქვამს, მე გაქმეფ ძუძუს. ოღონდ გამიშვიო.

— კარგია, — უთქვამს დაჩის, უწოვია ვეფხვის ძუძუ და გაუშვია თავის შვილებთან.

— შენ ჰქენი ამდენი ამბავი? — ეთითხება ბაჩო მძინარე დაჩის.

— ბიუო, ბავშვი არ გაადვიძო! — უფავრდება მანო უფროს ძმას და წუნარად არწევს ნაბოლარა დაჩის.

დაჩის კი ხძინავს და ხძინავს. ზოგჯერ დიმილი გადარბენს ტურბზე, ალბათ მასწინ მელას თუ უნდოდა მოეტყუებინა, მაგრამ მიუხვდა ეშმაკობას, ან ვეფხვის ბოკვერებს თუ ეფრებდა. ზოგჯერ პირიქით, თუ დედა ვეფხვი გაახსენებს, რომ ძუძუ უნდათ მის შვილებს, თვითონაც ატირდება. რა ქნას, დაჩის ზომ ისე არაფერი არ უყვარს, როგორც ძმე...

ჰო, მართლა, გულის მოხვლაც უყვარს...

აი, ასე გაჩნდა დაჩი.

ხეზეხე, ეს წიგნები ამოჭეხი და დაწეხი მე
ცოტე სიხვეთ უფროსებს წაერთმეო დაქსო ათველი

სტროვის წყობის შემდეგ, ასევე იმ წესით, რომ
დედ უფროს წინასწარ განიხილეს ბილის წიგნები
თქვენ თვითონ და-დედა თანამშრომლობით.

ამონალიჩა

ბავშვი 3-5 წელიწადი

სახელები მანა მონაწილეობა

გარეთ თოვს, თოვის ფიფქები
პერში დედურს უვლიან.
თოვს გასკვერიან სარკმლიდან
ბურა და მისი მურია.

ბილის მიადგენ ლულურს
შეგნენ და ნადირს ელიან.
ან გამოჩნდება დათუნა,
ან მგელი, ანდა მელია.

თოფი აიღო ბურიამ,
მურია სკველითა ყურები;
თითქოს ჰკითხავო შეგობარს,—
საითყენ მიგებურებით.

უცებ გამოხტა წრუწუნა,
პერში შეხტა ბურია.
აქეთ ბურია ღრიალებს,
იქით წამუტუნებს მურია.

— ჰო, ჰო, რა კარგი დეე არის,
რა სანადირო ამინდი,
ნეტავ ეს კვადი რისია,
ნეტავ ეს კვადი სად მიღის? —

თავს წამოადგათ კატუნა,
სოცილითა და ბანკალით.
წეღე თავგები ვეიდა,
ერთი კი არა, ცხრა ცალი.

ნოღარ თარხნიშვილი

მაწანწალა ძაღლმა სახლის საძებრად წასვლა გადაწყვიტა და გზას გაუღდა. გზაზე კურდღელი შემოხვდა.

— შენ საით?—შეფიქობა ძაღლი.

— მომწყინდა მარტოდმარტო ბუჩქებქვეშ ცხოვრება,—უბასუბა კურდღელმა.

— არ გინდა წავიდეთ და სახლი მოვძებნოთ?

— წავიდეთ,—დაეთანხმა კურდღელი,— არასოდეს არ მქონია სახლი.

ცაში წერო მიფრინავდა.

— შენ, გი!—შესაბა კურდღელმა.

წერო ძირს დაეშვა.

— წავიდეთ სახლის საძებრად!—უთხრა ძაღლმა.

— წავიდეთ, — თქვა წერომ,— მხოლოდ თეთრი სახლი მოვძებნოთ.

— რატომ თეთრი?—გაუკვირა კურდღელს.

— თეთრი სახლი ცასავით ნათელი და სუფთაა!—თქვა წერომ.

— კარგია სუფთა სახლში ცხოვრება!—დაეთანხმა ძაღლი.

ძაღლი, კურდღელი და წერო გზას გაუდგნენ. გადასერეს მინდორი, დაუყვნენ მდინარეს, გადაიარეს ტყე.

მღელ ქალაქი გამოჩნდა. ქალაქში უამრავი სახლი იყო, მაგრამ ყველგან აღამიანები ცხოვრობდნენ. ძაღლმა, კურდღელმა და წერომ მთელი დღე ქუჩაში იარეს.

— მოდი, კიბის ქვეშ გვათენოთ,—თქვა საღამოს ძაღლმა,—ხვალ კი ისევ გზას გაუღებო.

ნახატები შალვა მხალაძისა

კიბის ქვეშ ციოდა და ბნელოდა.

— ცივა,—თქვა კურდღელმა, ახლოს მიუწვა ძაღლს და ძილს მიეცა. წერომ თავი

ფრთაში ჩამალა და ისე დაიძინა. ძაღლს არ ეძინა. მეგობრებს დარაჯობდა და თან კურდღელს ათბობდა.

მეორე დღიას წერომ თქვა:

— წავიდეთ სხვა მხარეს!

— დავიღალე!—ამოიკვნესა კურდღელმა.

— რამ დაგვალა?—გაუკვირა წეროს.

— გრძელი ფეხები გაქვს და. შენთვის აღვილია სიარული, — უმასუხა კურდღელმა.

— სამაგეროდ თეთრი სახლი გვექნება, წავიდეთ! — თქვა ძაღლმა.

ბევრი სიარულის შემდეგ, ერთ გორაკს მიაღწენ. გორაკზე დიდი ფიჭვის გვერდით პატარა თეთრი სახლი იდგა.

— ვაშა, სახლი! — დაიძახა კურდღელმა. კარი ღია იყო. სახლში არაფერცხოვრობდა. წერო უსიტყვოდ განზე გადაა.

— შენ საით? — გაუკვირა ძაღლს.
— სახლი პატარაა, ვერ დავეტევი, — უბასუხა წერომ.

— ჰო, მართალია, — ჩაიბურტყუნა ძაღლმა. — პატარა სახლი რად გვირდა! — თქვა კურდღელმა. — ყველამ ერთად ვეძებოთ და ერთად ვიცხოვროთ.

დადგა შემოდგომა. სხვა წეროვებმა სამხრეთისაკენ გაფრინდნენ.

— ვერ გავფრინდები, — ფიქრობდა წერო. — მათ ჩემი გულისთვის დაკარგეს სახლი, ახლა ისევ ერთად უნდა ვეძებოთ.

— ცივა, — გაიფიქრა წერომ და ცას შეხედა — ხედავთ, ცის ნაპირები მიწაზე გამოდის! შუაგული კი სახურავივით აწეულა.

— რა კარგია! — წამოიძახა ძაღლმა.
— რა არის კარგი? — წაიბურდღუნა კურდღელმა.

— თუ სახურავი გვაქვს, სახლიც მზად არის, — თქვა ალტაცებულმა წერომ.

ზვევიდან ფიჭვები ტრიალით ცვიოდნენ, გახარებული ძაღლი დარბოდა, კუდს იქნევდა, თოვლში კოტრიალებდა და მღეროდა. წერო კი ცალ ფეხზე იდგა და ფრთებს აფართხუნებდა. კურდღელი ოდნავ დაფიქრდა, შემდეგ თავი დაიქინა და ცვეკვა დაიწყო.

— აი, როგორი სახლი გვაქვს, — თქვა ძაღლმა.

— დიდზე დიდი, — უთხრა კურდღელმა.
— ეს სახლი სამივემ ერთად ვიპოვეთ, — თქვა წერომ.

— აქ ძალიან კარგად ვცხოვრობთ! — ამბობდნენ ძაღლი, კურდღელი და წერო.

დადიოდნენ და ეძებდნენ, კურდღელი აღარ იღლებოდა.

ერთხელ თეთრი სიფრიფანა ფანტელი დაეცა წეროს ფეხებთან, დაეცა და დადნა.

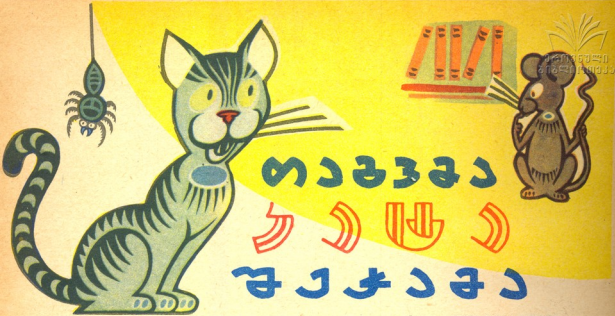
— რა არის ეს? — გაუკვირა წეროს.

— თოვლის ფიჭვი, — თქვა ძაღლმა.

წერომ ზევით აიხედა. ათასი თეთრი ფანტელი ცვიოდა ციდან.

დადგა ზამთარი.

ჯანი როლარი

ნახატი ლიმიზი საკაპოპოლისა

ერთხელ ბიბლიოთეკაში გაზრდილი თაგვი თავის ბიძაშვილებს ესტუმრანისინი სარდაფში ცხოვრობდნენ.

— თქვენ ამ ქვეყნისა არა გავგებებათ რა,—უთხრა თავმა შვიშარა ნათესავებს,—მგონი კითხეაჲ კი არ იცით.

— ჰო, შენ, რა თქმა უნდა, ბრძენი ხარ!—ამოიოხრეს მათ.

— შეგიკამიათ ოდესმე კატა?

— ჰო, შენ, რა თქმა უნდა ბრძენი ხარ, ჩვენში კატები თვითონ ჰამენ თავებებს.

— იმიტომ, რომ თქვენ ბრიყვები ხართ. მე ბევრი კატა შემიკამია ისე, რომ დაჩხაულედაც ვერ მოუსწრია.

— როგორი გემო ჰქონდა?

— ჩემის აზრით, ქალაღისა და მელნის გემო დაჰკრავს.

— ძალით თუ შეგიკამიათ?

— რას ამბობ!...—შეიცხადეს ბიძაშვილებმა.

— მე კი სწორედ გუშინ შეგკამე ერთი ქოჯაკი. ხმაც არ ამოუღია, ისე გადავსანსლე.

— როგორი გემო ჰქონდა?

— თითქოს ქალაღისა.

— მარტორქა თუ შეგიკამიათ?

— ჰო, შენ, რა თქმა უნდა, ბრძენი ხარ, ჩვენ კი თვალითაც არ გვინახავს მარტორქა. რისი გემო აქვს?

— რა თქმა უნდა მარტორქისა. თუ შეგიკამიათ სპილო, მონოზანი, პრინცესა, საახალწლო ნადვისხე?

ამ დროს სკივრის უკნიდან გამოხტა კატა და მუქარით დაიჩხაულა. ეს იყო ნამდვილი კატა, უღელაშა და ბრჭყალებიანი. ყველანი აქეთ-იქით გაიფანტნენ. დარჩა მხოლოდ ჩვენი ბრძენი თაგვი, რომელიც ვაოცებისაგან პატარა ძველივით გაქავებულიყო. კატამ თათი მოსდო.

— ეს შენა ხარ, კატებს რომ ჰკამ?

— მე, თქვენო უდიდებულესობავ... გთხოვთ გამიგონო... მე ბიბლიოთეკაში ვცხოვრობ...

— მესმის, მესმის, შენ ალბათ წიგნებში დახატულ კატებს ჰკამ.

— დიახ, მხოლოდ სამეცნიერო მიზნით გაიხლებით ხოლმე.

— ძალიან კარგი. ლიტერატურას მეც ვაფასებ, მაგრამ ხომ არ აჯობებდა, ცოტა ცხოვრებაც გაგეცნო? გაგეგო მაგალითად, რომ ყველა კატა დახატული არ არის, რომ ყველა მარტორქა როლი შეაქმევს თავს თავებში!

საბედნიეროდ, უცებ მისი ყურადღება ქერზე დაკიდებულმა ობობამ მიიპყრო. ბიბლიოთეკის თაროებზე გაზრდილმა თავმა დრო იხელთა, გადახტა და წიგნებში მიიმაღა. კატა კი ობობას შეექცა.

თარგმანი დაილიე ზერბიძე

ნეტავ რა სურს,
რას დაეძებს,
ციყვი პაწაწინა,
მთელ დღეს დახტის ხიდან ხეზე,
ღამით ხეზე სძინავს.

დასრიალებს ქარზე ჩქარი,
ძირს ეშვება კუდით,
თქვენც ხომ იცით,—
გული არის
მისი პარამუტი.

ნატყვრა

„ნეტავ მოვიდეს თოვლი
და მთაგორები დაფაროს,
ნეტავ მოვიდეს თოვლი
და ზამთრის მოსვლა გვახაროს“

ასე ოცნებობთ ახლა,
გოგო-ბიჭები ამდენი
და იყურებით მაღლა,
თუ გამოჩნდება ფანტელი.

მოვნატყვრებით თოვლა,
ცაშია თქვენი ფიქრები:
თოვლი სულ მაღე მოვა,
თუ თქვენ ჰკვიანად იქნებით.

სახეობანი

აპაქი პრტილაყვა ნახატი მიოკრი როინიშვილისა

ქეთინო ოთახში ფანჯარასთან იჯდა. დილით დედა ჩაის საკრეფად რომ წაყვიდა, ქეთინოს დაუბარა: შინ იყავი, არსად წახვიდეო. ქეთინოც არსად არ აპირებდა წასვლას, წამოსკებულიყო სკამზე და წიგნს კითხულობდა. მოულოდნელოდ წვიმის ხმაური შემოესმა, გოგონამ მაშინვე შეიანება წიგნს თავი, ადგა და გარეთ გაიხვედა.

«ვაიმე, დედა ხომ დასველდება, სხვა დროს ყოველთვის მიჰქონდა საწვიმარი, დღეს კი მზიანი დღე იყო და არ წაუღია» — გააფიქრა გონამ.

ქეთინო მეორე ოთახში გავიდა, კარადიდან ლაბადა გამოიღო, ჩაიცვა, მერე დედის საწვიმარს წამოაწყო ხელი და ეზოში გაიქრა. ისევ წვიმდა, მიწაზე პატარა გუბები ჩნდებოდა. ქარი უბერავდა, გზად მიმავალ გოგონას წვიმის წვეთებს სახეში ასხამდა. ქეთინო მაინც გაბრუნდა და ცდილობდა მალე მისულიყო დედასთან. პლანტაციამ რომ მივიდა, მკრეფაკები ფიცრულში ცეცხლთან ისხდნენ და საუბრობდნენ.

ქეთინოს დედა მიეგება —
— ეს რაა, შვილო, საწვიმარი მომიტანე? —
პკითხა დედამ.
— კო, დედა, საწვიმარი მოგიტანე.

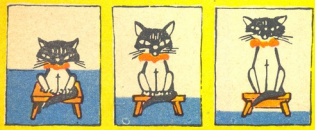
აბა, თუ მიხვდებით, როგორი სუკათი დახატა კამ, როგორი კადრდებდა და როგორი შიკაყვანი!

არნოკი

ნენა კაკაშვილიძე

არწივმა ლაღე, ლაღეო, ცხვრის ფარას მივებარეო, ვთვალე და ვთვალე ბატკნები, სუყველა გადავთვალეო, როგორღოც მეტი მოვიდა, დავეცი, მოვიბარეო.

ქვეყნა

საქართველოს
საბავშვო ჟურნალი

ნახატი ლიმიტარი ხარაუმიშვილისა

იყო და არა იყო რა, იყო ერთი წრუწუნა.
წრუწუნა ტბის პირას ცხოვრობდა.

ერთხელ ტბის პირას მეთევზეებმა ისადი-
ლეს და პურის ქერქი დატოვეს. მიირბინა წრუ-
წუნამ, პირი ჩაავლო პურის ქერქს და ტბაში
გადავლო, ზედ შეხტა და გასცურა,—ვითომ და
ნავიყო.

მიცურავს წრუწუნა, სანაპიროზე კი კურდ-
ღელი დაბანცალეებს.

— წრუწუნა, მოკლე თათებიანო წრუწუნა,
მეც თან წამიყვანე!—ეძახის კურდღელი. რას
იზამდა, წამიყვანა წრუწუნამ. ორნი მიცურავენ
პურის ქერქით, სანაპიროზე კი მელაკუდა დარ-
ბის და უვირის:

— წრუწუნა, მოკლეთათებიანო წრუწუნა
მეც თან წამიყვანე!

წრუწუნამ ისიც წამიყვანა. ახლა სამნი მიცურა-
ვენ. სანაპიროზე კი დათვი დაბაჯბაჯებს.

— წრუწუნა, მოკლეთათებიანო წრუწუნა,
მეც თან წამიყვანე!

— კი ბატონო, მობრძანდით!

წამიყვანა დათვიც. ახლა უკვე ოთხნი მიცუ-
რავენ ტბაზე.

ბევრი იცურებს, თუ ცოტა, არ ვიცი, ის კი
ვიცი, რომ მელამ თქვა:

— ასე ნუ კი ვსხედვართ, მოდი, ჩვენს შო-
რის ვინც უველაზე ცუდია, ის შევკამოთო.

პირი სტაცეს დათვს და შეახრამუნეს. მერე
სამნი მიცურავენ.

— ბევრი იცურებს, თუ ცოტა, არ ვიცი, ის
კი ვიცი, რომ მელამ თქვა:

— ასე ნუ კი ვსხედვართ, მოდი, ჩვენს შო-
რის, ვინც უველაზე ცუდია, ის შევკამოთო.

აიღეს და კურდღელი შეხანსლეს. ახლა
ორნიღა დარჩნენ: წრუწუნა და მელაკუდა. ისევ
მელაკუდა ალაპარაკდა:

— წრუწუნა, გემის მფლობელიო, ახლა ვინ-
ღა შევკამოთ?

შეშინდა წრუწუნა და სასწრაფოდ ნაპირ-
თან მიცურდა.

მიცურდა ნაპირთან და... ბუხ!—შეძვრა სო-
როში. პურის ქერქიც თან შეიყოლა.

ზის წრუწუნა სოროში და ახრამუნებს პუ-
რის ქერქს.

შეკამს პურის ქერქს და ზღაპარიც მაშინ
დამთავრდება.

9250

საქართველოს
საბავშვო ჟურნალი
თბილისი

თარგმანი ანზორ აბულაშვილმა

რამ მოგვიხა დავითარო,
ჰვილა ზინის თავითარო.

ქართულ
ენოლოგიის
სამეცნიერო ცენტრი

ლიტერ საბავშვო ჟურნალიდან

რედაქტორი ჯანსუღ ჩარკვიანი, სარედაქციო კომედია: ბ. გიგინეიძე, ქ. გომიზაშვილი, ჯ. ლომუა,
მ. მადოზლიშვილი, ჯ. ნინუა, შ. ცხადაძე (სამხატვრო რედაქტორი ნ. ყულაშინიანი (რედაქტორის მოადგილე), რ. შიშინილი.

საქართველოს ადგილ ცენტრალური კომიტეტისა და ე. ა. ლენინის სახელობის ნორმ. მათერის ინტენსივაციის
რედაქციური საბჭოს ჟურნალი

უცხო მხატვრობა ტელუგინის ზურაბ შორჩიშვილი ტექნიკური რ. როშინიანი

გამოცემის რედაქციის მისამართი: ქ. თბილისი, ვაჟა-ფშაველას გამზ. 29, მ. 130, სტამბის წყარო: მ. 220, ტარაფა 68 800, უცხოურ ქვეყნებში გასაზღვრულ 17/X 1964 წ.
დამზადებულია პოლიგრაფიული კომპლექსის მიერ, ლენინის ქ. 14 „საბჭო“ და რედაქციის მიერ, თბილისი, ვაჟა-ფშაველას გამზ. 29, 91.
რედაქციის მისამართი: თბილისი, ვაჟა-ფშაველას გამზ. 29, 91, ტელ. 5-37-35.

ფასი 20 კაპ.

639/38

ქართული
ბიბლიოთეკა

რედაქციაში გვეხტუმრან წლის თბილისელი
ბიჭუნა გია კანტურიია. აი, მან სახელდახე-
ლოდ, ჩვენს თვალწინ, მაკრატლით ფერადი ქა-
ლაღებებისაგან რა გამოკრა.

